

Hosana

List Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Subotica - Stari Žednik - broj 6, godina II - Uskrs 2011

BESPLATNI PRIMJERAK

SRETAN USKRS

ANDRAŠ

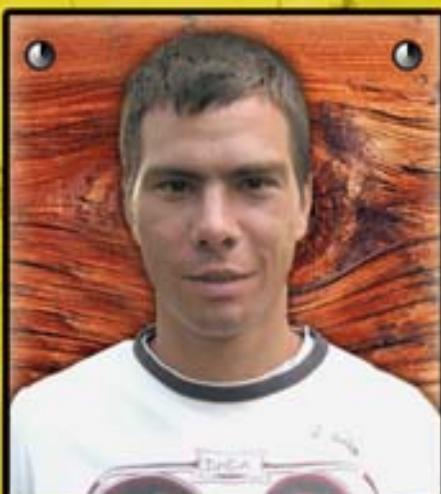
ĐORĐE

PREDRAG

BORIS

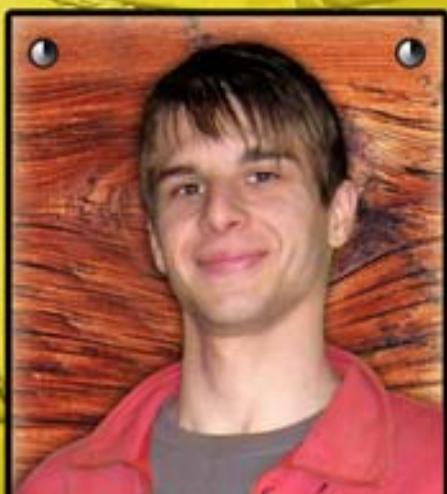
IGOR

MIROSLAV

DALIBOR

ADAM

IMPRESUM

Hosana

list Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Tromjesečnik

Osnivač

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Izdavač

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Urednik

vlč.dr. Marinko Stantić

Redakcija

Igor Tot-Horgoši
o. Vjenceslav Mihetec
Goran Wilhelm
Josip Josipović
štićenici Zajednice
kao i njihovi roditelji

Lektor

prof. Tatjana Njegomir

Fotoreporter

Josip Josipović

Tehnički urednik

Srđan Varo

Adresa

Beogradski put 436
24224 Stari Žednik

Kontakt

064/4616-394
064/9841-678

zhosana@yahoo.com
www.hosana.rs

Tisak

Rotografika d.o.o.
Subotica

Naklada

400 primjeraka

Riječ urednika

PRIJEĆI PRAG NADE

Jeftine utjehe kod ljudi nikada nisu bile dobro prihvaćene! Svaka čovjekova tvrdnja treba biti dobro argumentirana, opravdana. Argumenti služe uvjeravanju ljudi o istinitosti ili o zabludi jedne teorije i zato su ključno sredstvo na području znanosti, kritike, rasprave i dijaloga.

Proslava kršćanske svetkovine Uskrsa također traži opravdanje. Kristovo uskrsnuće nemoguće je drugačije danas dokazati, nego prihvati ili odbaciti pismena svjedočanstva Njegovih suvremenika i očevidaca. Nama je to predmet vjere! "Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju!" (Iv 20,29b) – tvrdi Isus. Oni koji u to vjeruju, osjećaju u tom događaju da je Bog čovjeka uzljubio i dao trajno ohrabrenje i nadu u pobjedu dobra nad zлом.

Štićenici Zajednice Hosana, kao i njihovi roditelji i bližnji, svu svoju nadu usmjerili su u program Zajednice. Svoje povjerenje su stavili u nju i nadaju se da će im se sin/muž/brat vratiti kao pobjednik nad tim surovim neprijateljem. Borba je to velika! Strepnje još veće. Svaka vijest o štićeniku ohrabri ili poljulja tu nadu. No, prije nego li je zakoračeno u Zajednicu, morala su se argumentirati njena pravila. Ključna njena objašnjenja pomogla su prijeći taj prag nade. Upravi ovakvih ustanova povjerena je nuda da će se štićenik ne samo

zadržati u Zajednici, nego da će mu se i pružiti adekvatna, prava pomoć.

Pojavom problema ovisnosti, pojavljuju se i razne vrsta pomoći. Raznolike su. Neki tek eksperimentiraju. Potrebno je, stoga, dobro odvagnuti koja je pomoć najučinkovitija za ovaj problem. Kako prepoznati pravo rješenje? Kako spasiti bisere ranjenog srca?! Koji su to elementi bitni za rješavanje problema ovisnosti preko kojih se ne može prijeći?! Lagana rješenja nisu uvijek i dobra!

Svrha ovoga časopisa, između ostalog je i ta, da se predstavi opravdanost postojanja ove institucije, pruži pomoć pri prelasku praga nade, te predstave metode i rezultati rada Zajednice.

Kristovi učenici, baš kao i mnogi danas, nisu mogli povjerovati da se obistinilo ono što je On navješćivao. Teško im je bilo razumjeti da je ono što je naučavao i govorio postala stvarnost, a da su Njegove riječi, ne samo lijepo fraze ili milozvučna ideologija, nego – istina.

Neka svakome do koga dopre ovaj časopis, on bude zraka nade u bolje sutra. A ti, dragi čitatelju, budi vijesnik čudesnih Božjih dijela koje je Gospodin učinio svakome onome štićeniku koji je ustarađao do kraja. Sretan Vam Uskrs!

urednik

VIJESTI

Reportaža

SUBOTIČKI BISKUP

Subotički biskup mons. dr. Ivan Penzeš posjetio je Zajednicu Hosana u ponедјелjak, 24.01.2011., zajedno sa svojim tajnikom preč. Mirkom Štefkovićem.

Susret je počeo sv. Misom u 11,30 sati. Prije nego je Biskup rekao svoju propovijed, prema dosadašnjoj praksi u Zajednici, svaki je štićenik imao mogućnost prokomentirati misna čitanja. Evangelje toga dana je bilo: "Donesoše Isusu opsjednuta, slijepa i nijema. On ga iscijeli, tako da je

nijemi mogao govoriti i vidjeti. I sve ono mnoštvo zapanjeno govoraše: 'Da ovo nije Sin Davidov?' A farizeji čuvši to rekoše: 'Ne može ovaj izgoniti āavle osim po Beelzebulu, poglavici āavolskom.' A on, znajući njihove misli, reče im: 'Svako kraljevstvo u sebi razdijeljeno opustjet će i svaki grad ili kuća u sebi razdijeljena neće opstati. Ako Sotona Sotonu izgoni, u sebi je razdijeljen. Kako će, dakle, opstati kraljevstvo njegovo? I ako ja po Beelzebulu izgonim āavle, po kome ih sinovi vaši izgone? Zato će vam oni biti suci.'

IVAN PĘNZĘŚ POŠJETIO ZAJĘDNICU HOSANA

Ali, ako ja po Duhu Božjem izgonim đavle, zbilja je došlo k vama kraljevstvo Božje. Ili kako bi tko mogao ući u kuću jakoga i oplijeniti mu pokućstvo ako prije ne sveže jakoga? Tada će mu kuću oplijeniti. Tko nije sa mnom, protiv mene je, i tko ne sabire sa mnom, rasipa.” (Mt 12,22-30).

Štićenici Hosane, bivši ovisnici, komentirali su ovaj dio Evangelijskog rekavši da su prepoznali sebe kao one koji su sa zlom htjeli riješiti zlo, te je stoga logično da se dogodilo razdijeljenje. Ali sada, kada malo-po-malo upozaju Boga, kada dozvoljavaju da im se problemi unutar njih rješavaju tako što ih Isus Duhom Božjim izgoni i oslobađa, postaju prijatelji Njegovi i slobodni od svoga poroka.

“U našem svakodnevnom životu, bili vjernici ili ne, svi imamo svakodnevnu borbu. Sa strane Boga imat ćemo uvijek toliko milosti da u datom trenutku donešemo dobru odluku.” – naglasio je biskup Ivan hrabreći štićenike.

Nakon mise, Biskup je razgledao Zajednicu, obišao mjesta njihova boravka, te izrazio svoje zadovoljstvo plodovima ove institucije. Usljedio je ručak. Za vrijeme objeda pružila se veća prilika da Biskup popriča sa štićenicima. Bilo je to u opuštenoj i toploj atmosferi. Štićenici su biskupu poklonili križ i krunicu, vlastitih ruku djelo.

Susret je završio u poslijepodnevnim satima, zahvalivši ocu Biskupu na posjet, te ponovnim pozivom da Zajednicu posjeti.

Goran Wilhelm

TRĘBA SĘ SUOĆIĆI S

Hosana: U kontakt sa bivšim ovisnicima došli ste volontirajući za naš časopis. Imali ste prilike i susresti se sa štićenicima "Hosane". Kakvi su Vaši dojmovi? Kako ih doživljavate?

Tatjana: Prije ovog posla nisam imala prilike sresti se sa bivšim ovisnicima. Naravno da sam imala predrasude. Ponekad bih najradije zatvorila oči pred problemom, pogotovo ovakvim, teškim i po život opasnim. Ovaj posao pružio mi je priliku sazнати više i promjeniti kut promatranja. Sada, nakon više od godinu dana na štićenike *Hosane* gledam kao na osobe koje su, u teškom procesu odrastanja i sazrijevanja, imale ogroman problem, ali su smogle snage da mu se suprotstave i krenu ispočetka.

Hosana: Šta Vas motivira za volonterski rad?

Tatjana: Želim pomogati, želim dati svoj doprinos. To je posao koji oslobađa zabluda, stvara osjećaj zajedništva, otvara ono dobro mjesto u duši i pomaže da se osjećate kao bolji čovjek. Odlično je izuzeti

novac iz djelovanja, ne očekivati ga kao rezultat, ne raditi za njega. Mislim da bi, kada bismo svjedoci pomoći jedni drugima, ovaj svijet bio puno bolje mjesto.

Hosana: Povede li se u Vašim svakodnevnim susretima s ljudima razgovor o drogi? Propagirate li Zajednicu? Preporučite li "Hosanu"?

Tatjana: Često se razgovara o drogi, jer to je velik problem. Do upoznavanja Zajednice *Hosana* nisam mogla reći u takvim razgovorima ništa konstruktivno, osim dijeliti mišljenje svih, da je ovo skoro nerješiv problem. Kada sam saznala sve o našoj Zajednici, promolio se zrak nade, da za ovu tešku kušnju ipak postoji rješenje. Zato uvijek kada sam u prilici govorim o Zajednici i preporučujem je.

Hosana: Lektorirajući časopis "Hosana" imate li prilike izvući i ponešto korisno za sebe, budući da ste majka dvoje djece? Strahujete li za njihovu budućnost? Gdje nalazite utjehu?

Tatjana: Najkorisnije što se dogodilo tijekom ovog posla za mene je što sam se suočila sa strahovima koje, kada je u pitanju droga, ima svaki roditelj, pogledala im u oči i naučila nešto o

PROBLEMIMA, A NE UŽMICATI

“neprijatelju”. Poslovica kaže da svoje prijatelje držimo blizu sebe, a neprijatelje još bliže. Pravi put je suočiti se sa problemima, naučiti sve potrebno i ne užmicati. Naravno, biti roditelj je najljepše što možete osjetiti i doživjeti, ali je strah sastavni dio roditeljstva. Ne prođe dan da se ne bojite nečega, od onog banalnog, je li mlijeko iz hladnjaka previše hladno, do onog životnog: “Radim li ja to sve dobro, jesam li svojoj djeci dovoljno dobar roditelj, jesam li znala uraditi sve potrebno da oni na svom putu ka zrelosti znaju točno kuda idu?” Utjehu i snagu nalazim u svojoj bezuvjetnoj ljubavi prema njima i Bogu. Dan počinjem i završavam molitvom za njihove živote i zdravlje.

Hosana: Što je po Vašem mišljenju glavni razlog da se jedan mladi čovjek upusti u svijet droge?

Tatjana: Kada bismo znali odgovor, taj problem ne bi ni postojao. No, nažalost, odgovor ne znamo. Moje je mišljenje da je korjen u obitelji i nečemu gdje je ona zakazala. Nadam se da mlada osoba koja raste pod sigurnim okriljem svojih roditelja, koji su joj u potpunosti posvećeni, neće doći u situaciju da se bori sa ovim teškim problemom.

Hosana: Profesor ste književnosti, a svjedoci smo da je kultura čitanja zadnjih godina znatno opala. Što je tomu uzrok?

Tatjana: Bez obzira na sve odlike suvremenog načina života, knjiga je sastavni dio interesiranja mnogih i danas. Uvijek je bilo i bit će onih koji vole čitati i onih koji to ne čine.

Hosana: U kontaktu ste s djecom jer radite u prosuđeti, čak ste i razredni starješina. Osjećate li njihove probleme?

Tatjana: Razredni sam starješina trećem razredu srednje škole, tehničarima hortikulture. U odjeljenju ima 22 djevojke. Kao svi mladi ljudi i one imaju svoje probleme. Uvijek sam tu za njih, ako im je moja pomoć potrebna.

Hosana: Nezaobilazno pitanje: Koja Vam je knjiga najdraža koju biste preporučili drugima?

Tatjana: Na prvom mjestu je Koeljov Alkemičar, pa romani Tonija Parsonsa, koji se bave s obitelji i problemima u njoj. Tu je i Markes i njegov roman Sto godina samoće, Singerov Rob, Kunderina Šala i Nepodnošljiva lakoća postojanja, Doris Lesing i njeni romani Peto dijete i Ben, u svijetu, kao i nevjerljivi romani Trejsi Ševalije. Svi na neki svoj način, iz nekog svog kuta, govore o običnom čovjeku i onome što ga raduje i tišti.

Hosana: Hvala Vam na razgovoru, a još više hvala za Vaš dobrinos Zajednici “Hosana”.

Tatjana: Nema na čemu. Rado ću i dalje pomoći Zajednici koliko mogu.

KAŽNENE MJERE

Najprije bih želio razjasniti da u Zajednici sve kazne koje postoje, ustvari su pomoć nama štićenicima da se vratimo na pravi put. Kod nas nitko nije došao da bi bio kažnjavan za svoje pogrešne postupke. Postoje metode ili različite vrste pomoći kako bi netko od nas uudio svoju grešku ili kako je ne bi ponovio. Znači: u biti je pomoć, a ne kazna jer smatramo da tehnika „oko za oko – zub za zub“ može samo izazvati kontra efekat, a i nije kršćanski.

Svaki ovisnik koji je došao u Zajednicu donio je sa sobom dosta osobnih problema, loših navika, slabosti... Uvidamo te probleme tako što smo iskreni jedni prema drugima, te ih kroz razgovore iznosimo. Na taj način

počinjemo uviđati sami sebe, što je i cilj svakoga od nas. Pošto smo mi često tvrdoglavci, neki put ne pomažu razgovori. Postoje i drugi načini kako potaknuti brata da uvidi slabost kod sebe. Sve je to u svrhu da prihvati svoje slabosti i, naravno, da ih počne mijenjati. Mi bismo to rekli: „pobjedi sebe“. Sigurni smo da su baš te slabosti i bile jedne od uzroka zbog kojih smo se i počeli drogirati.

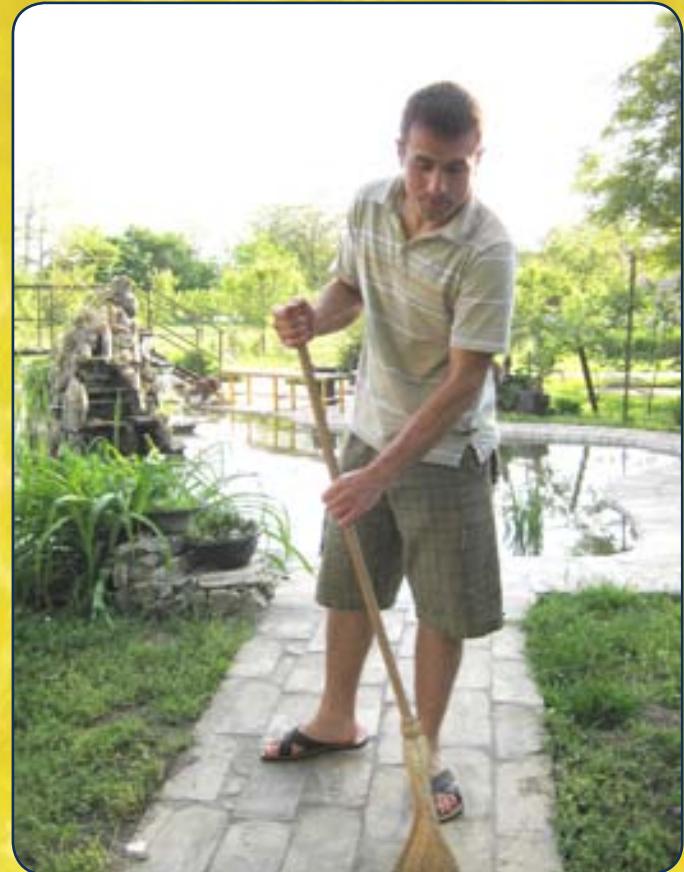
Najblaži vid pomoći kojega Zajednica pruža kad momak napravi pogrešku pod teretom svojih slabosti jest **odricanje**. Oblik odricanja može sam štićenik izabrati kako bi sebe potaknuo da naredni put bude pažljiviji i na takav način ne ponovi istu grešku. Uglavnom se za odricanje dobiva ili uzima neki posao koji štićenik radi u svoje slobodno vrijeme i na taj način umjesto da odmara mora raditi. Tako mu se usađuje u svijest ozbiljnost prekršaja. Ja to doživljavam kao situaciju kad bih zakasnio u firmu na posao, te da mi se oduzme od plaće kako bih snosio posljedice neodgovornosti. Da bi netko zadobio kaznu odricanja, mora mu se dogoditi površnost u obavljanju svojih obaveza. Ako bi se nakon ukazivanja od strane subrata počeo opravdavati, također bi mogao dobiti ovu kaznu.

Drugi oblik kazni je **odlazak u tišinu**. To je vrijeme kada je štićenik dužan da, u nekomunikaciji sa ostalima u Zajednici, razmišlja i sagledava u potpunosti gdje je pogriješio. Tada ostaje bez svojih radnih odgovornosti, odriče se kave, ne gleda filmove, radi ponešto psihički zahtjevnije poslove. U toj tišini ostaje sam sa svojim mislima, te tako može najbolje čuti Božji glas u svojoj savjesti koja će ga usmjeriti do korijena svoga problema. Tišina se dobiva

U ZAJEDNICI SU NAM POMOĆ

kada su učestaliji padovi, te ih ne može u hodu rješavati, već se nakupljanjem dovodi do ozbiljnijeg problema kao što je neprihvatanje i suprostavljanje bratu koji je odgovoran u kući. To je stav koji je jedan ovisnik donio u Zajednicu i mora se obavezno mijenjati.

Naredni oblik kazni je **izolacija**. Sama riječ govori da se radi o izdvojenosti izvršitelja nekoga većeg prekršaja od svih zajedničkih točaka u *Zajednici*. Mjesto spavanja mu je van kuće, u nekoj šupi ili svinjcu. Tada nema nikakvog kontakta sa ostalom braćom. Osim spavanja, sve druge aktivnosti također obavlja van kuće (objed, higijena i sl.). Rad mu je također u odvojenosti od ostalih štićenika *Zajednice*. Tako mu se daje prostora za razmišljanje, kako bi osjetio posljedice toga

velikog prekršaja. Obično se u izolaciji sponza da bi ga takvo ponašanje sigurno ponovno vratilo drogi, da nije u *Zajednici*.

Naredni oblik kazne jest **odluka**. Radi se o stanju kada štićenik ne želi prihvati osnovna načela *Zajednice*, kada se uporno ne želi mijenjati, ne pokazuje trud oko obavljanja svojih obaveza. Život mu se svodi na to da živi po vlastitom nahodenju. Takvim načinom življenja ne šteti samo sebi, već i okolini. Uprava *Zajednice* takvoga štićenika šalje kući na tzv. odluku, te mu se tako daje do znanja da se može u nju vratiti samo uz uvjet da prihvati njena pravila. Krajnji cilj može biti i trajno isključenje iz *Zajednice*.

Boris Altuhov

IZBACITI SINĀ Š KUĆNOGA

Ono što proistječe kao posljedica, kao plod djelovanja, vrijednost je po kojoj se mjere uspjesi. Po plodovima se prepozna kvalitet (usp. Mt 7,16). Rezultat rada Zajednice Hosana su momci koji su završili njen program, našli svoje mjesto u društvu, te žive posve normalno, bez posezanja za drogom ili bilo kojim drugim porokom. Od njenog osnutna, 2007. godine, trogodišnji program oporavka ovisnika zavšilo je šest mladića, koji se danas nalaze na svojim radnim mjestima, fakultetima, žive radosno, grade sretnu budućnost. Ali, puno je veći broj onih koji su prekinuli program oporavka, a gotovo 90 % od njih se ponovno vratilo svom poroku. Koji su razlozi što u tako visokom postotku štićenici svojevoljno napuštaju Zajednicu? Zašto je većini teško izdržati program koji ih vodi ka rješenju njihova problema?

Ovdje moramo napraviti jasnu razliku između izgovora ili opravdanja od istine.

Ne rijetko se događa da su nam svakodnevne aktivnosti jako teške, toliko da dolazimo u napast da stvar odgađamo, mimoilazimo... Za to obično nađemo opravdanja kojima želimo umiriti svoju savjest. Učinimo li to jednom, savjest (=glas Božji u nama) jače reagira. Počinimo li češće, oguglat ćemo na glas savjesti, te će nam biti lakše ići linijom manjeg otpora. *“Sve mi je dopušteno! Ali, sve ne koristi”* (1 Kor 6,12). No, bez žrtve se ne može sagraditi ništa veliko! Čovjek mora živjeti odgovorno, savjesno i prihvati teret života, svidjelo mu se to ili ne. To je put odrastanja u odgovorne i zrele osobe. Upravo nas naše svakodnevne navezanosti na loše navike razgrađuju i preoblikuju našu osobnost, sve do te mjere da postanemo nesposobni za svakodnevni život. Što je više devijantnog ponašanja, to je osoba problematičnija.

Zajednica Hosana prima u svoje okrilje osobe koje su zašle s pravoga puta i upale u problem ovisnosti. Ovisnost je stanje koje ne dopušta slobodan odnos prema životnim odabirima. U pozadini svega стоји bijeg od suočavanja s određenim mučnim situacijama i loš odabir za suzbijanje problema. Zajednica je mjesto gdje se štićenik susreće sa sobom i svojom osobnošću. Unjoj treba otkriti uzrok bijega u porok, suočiti se i nadoći do pravoga rješenja. Mučne su to situacije, a čovjek po naravi izbjegava loša djela. Ako što loše i učini, radi to zbog slabosti, ili pod prividom dobra, ili kao jedino nužno rješenje.

Jedini način da se u Zajednici izbjegne suočavanje sa samim sobom, jest da je se napusti. Ovo je najčešći i primarni razlog zbog kojeg njeni štićenici izlaze iz Zajednice. Tu se uočava nespremnost prihvatanja vlastite stvarnosti, vlastitog jada.

PRAĆA - ZAŽ NIJE SUROVO?!

Alternativa za to su razna opravdanja i izgovori za prekid programa. Istina je puno drugačija. Budući da su se bivši ovisnici dugi niz godina trenirali u izbjegavanju suočavanja s problemima koje život donosi, nije teško isto učiniti i u Zajednici pred njenim pravilima koja imaju za cilj spoznati i prihvati svoje probleme i krenuti u borbu protiv njih. U Zajednici se uči prvenstveno poniznost, kako bi se mogla spoznati istina o sebi koja je jedini uvjet da se netko može mijenjati. Momci dolaze u Zajednicu mijenjati svoje loše navike, a ne samo boraviti u njoj. Stoga je susret sa istinom uvjet da netko i opstane u njoj.

Nadalje nam je poznato da ovisnost nije problem pojedinca, nego čitave obitelji, pa i društva. Stoga je potrebno da i ostali članovi obitelji usporedno sa momkom prate program Zajednice, te otkriju propuste kojom je i ona pridonijela problemu. Obitelj može biti sekundarni razlog zbog kojeg momak u nekom trenutku želi napustiti Zajednicu. Ukoliko se obitelj ne da dovoljno educirati o ovom problemu, ukoliko je slaba i nedovoljno odlučna mijenjati se, kada njezin član osjeti njenu slabost, a i sam već živi prelomne trenutke, zna to iskoristi, odnosno,

zloupotrijebiti i prekinuti program. Mladić, kojemu je teško boriti se sa realnošću, vidi izlaz iz problema u tome da se vrati kući. Budući da Zajednica nije zatvor, uprava takvog štićenika pušta u slobodi da prekine program, ali od njegovih bližnjih traži da ga u kuću ne prime, te ga tako primoraju da se u Zajednicu vrati i suoči s problemom. Nažalost, mnogi roditelji to ne razumiju, nisu dovoljno ustrajni, te nemaju čvrst stav, pa im se dogodi da tu pokleknu. Dosadašnje iskustvo Zajednicâ (a ovakav vid oporavka ovisnika nastao je u Italiji još 1983. godine!), pokazalo je da zatvorena vrata roditeljskog doma do potpunog završetka programa, štićeniku donosi dobre rezultate. Nasuprot tomu, gotovo svaki onaj mladić, komu su roditelji udovoljili da prekine program bježeći od suočavanja sa samim sobom, u većini slučajeva, ponovno biva vraćen svom poroku. Stoga, ovaj, na prvi pogled, surov način odbijanja sina s kućnoga praga, nije čin mržnje ili odbojnosti. Upravo suprotno. To je čin ljubavi prema sinu, a mržnji prema poroku. Ovaj se čin morao učiniti s jednim jedinim ciljem: pomoći ovisniku da se ostavi svoga poroka.

Igor Tot-Horgoši

In Memoriam

U utorak, 01.03. 2011. blago je u Gospodinu preminula

Katalin Bálint

rođena Sáfrány
(1945-2011)

majka Angele Vojnić, tajnice Zajednice Hosana. Pokojnica je sahranjena 03.03.2011. na Bajskom groblju u Subotici. Obred je predvodio mons. Bela Stantić, njen župnik.

Gospodi Angeli i njenoj obitelji izražavamo najdublju sućut.

“VJERUJEM BOGU,

„Vjerujem u Isusa Krista koji je uskrsnuo treći dan i u jednu svetu katoličku i apostolsku Crkvu!“

Kad kažem „vjerujem“, što se tada događa u meni? Opredeljenje, odluke, životni stav? Što se događa u onome pred kim to ispovijedam? Mišljenje o meni, spoznaja mene, zaključak o meni?

Kad kažem: „vjerujem u Isusa Krista“, onda je to nešto određenje. Ali, tko je Isus Krist? O njemu se sluša, razgovara, razmišlja. Ali tko je on da zaslužuje moju vjeru, vjeru koja je moj životni stav, polazna točka moga života, vjera u kojoj se živi i umire. Tko je taj Isus Krist?

Cujmo što kaže evanđelje. „Ne boj se Marijo... začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus.“ Josipu je rečeno. „Rodit će sina a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus.“ Evanđelist sv. Matej, u proslovu svom evanđelju zbori: „Jakovu se rodi Josip, muž Marije od koje se rodio Isus koji se zove Krist.“ Kako je Isus provjeravao svoje učenike pitajući ih: „Što govore ljudi, tko je Sin Čovječiji?“ Pa, kad su ga izvjestili, što se priča, kaže im: „A vi, što vi kažete tko sam ja?“ Šimun prihvati i reče: „Ti si Krist – Pomazanik, Sin Boga živoga.“ Isus je sam za sebe govorio: „Ja sam kruh koji je s neba sišao.“ Ova, i slične izjave zbunjivale su židove i ostale te su oni mrmljajući govorili: „Nije li to Isus, sin Josipov? Ne poznajemo li mu oca i majku? Kada se govorи ‘Sišao sam s neba?’“

Tko je, dakle, Isus Krist? Druga Božanska osoba u dvije naravi? Ljudskoj i Božanskoj. To je onaj sa kojega je na početku rečeno: „On će ti glavu satirati.“ Dakle, Isus koji se zove Krist. Druga Božanska osoba, o kojoj zbori simbol vjere: „utjelovio se po Duhu svetom do Marije Djevice i postao čovjekom.“ i „Uskrsnuo treći dan... uzašao na nebo: sjedi s desne Ocu.“ I opet će doći u slavi suditi žive i mrtve – Krist. Uvijek jedna osoba Isus-Krist, odvijeka dovijeka.

Tu je Isus Krist kome se vjeruje, koga se u nadi očekuje s kojim se u ljubavi živi i umire, o kojem zbole Djela apostolska: „Koji je, jer Bog biješ s njime, prošao zemljom, čineći dobro“, a poslanica Hebrejima ističe da je poput nas iskušavan svime osim grijehom, a Crkva zahvaljuje Ocu što je Isus Krist „proživio s nama u svemu jednak, osim u grijehu“.

Isus Krist je svoje apostole, dvanaestoricu, na posljednjoj večeri, svojom krvlju posvetio „iznutra“. Njih je sabrao uvečer uskrsnoga dana u dvorani i posvetio ih Duhom Svetim, a na dan Pedesetnice u Jeruzalemu, predstavio je svim narodima svijeta. To je Crkva, zajednica Kristovih, iznutra posvećena Tijelom i Krvlju Kristovom. Ona je Tijelo Kristovo, ispunjena i vođena Duhom Svetim, koji je učinio vječnim darom za Boga. Crkva poslana u sav svijet da propovijeda evanđelje svemu stvorennju, da svaki koji uzvjeruje i pokrsti se, bude spašen, a onaj koji ne primi navještaj i ne obrati se bude osuđen.

Za pristup Crkvi bilo je potrebno ispovijediti vjeru u Uskrsnog Isusa Krista. Sabrana mnoštvo dana Pedesetnice u Jeruzalemu, videći sva događanja: „Što nam je činiti, braćo?“ Petar im reče: „Obratite se i svaki od vas neka se krsti u ime Isusa Krista, da vam se oproste grijesi i primit ćete dar Duha Svetoga“.

U Isusovoj zajednici zbunjuje apostol, izdajica Juda. Isus ga je osobno izabrao. Juda je volio Isusa, ali ne i Krista. U Isusu iz Nazareta video je političkog vođu koji ima i nadprirodne sposobnosti. To može koristiti za oslobođenje Izraela od Rimljana, okupatora. No, Krist ima drugi plan. Naum Božji. On je spasitelj ne samo Izraela, nego svih ljudi koje traže Boga, koji se svim svojim životom za uspostavu Kraljevstva Božjega, za ispunjenje volje Božje da zemlju bude kao i na Nebu. Judi nije do toga. Okreće se prema sebi i svome planu. Samo Izrael. Izdaje Isusa, a sebe predaje smrti. Zašto je Isus trpio Judu u zajednici? Zato da mu omogući upoznati pravi, Očev plan spase ja i da ga prihvati. Ostavio mu je vremena. Zajedno su išli do kraja.

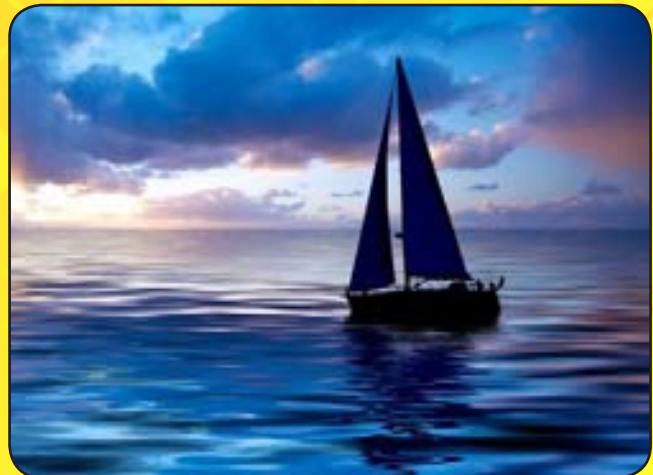
A C R K V I N E ''

Isus je više puta s apostolim plovio lađom i po olujnom vremenu. Apostoli su se naužili straha. Prekoravali su Isusa što ih prepušta valovima, olujnom vjetru. Isus odgovor na njihovu tjeskobu je: „Malovjerni, što ste plašljivi?“ Htio im je reći da neće potonuti dok je On s njima, pa makar i spavao.

Slika „Crkve – lađe“ poznata nam je. Ona plovi k obali vječnosti. Istovremeno ona nosi i dobre i zle. Dobrima se pruža prigoda da postanu bolji, a grešnima da se obrate. Žitu i kukolju je omogućeno da rastu zajedno do žetve. Dakle, lađa je Crkva koja plovi cilju, u luku spasenja. Za vrijeme plovidbe putnici ne miruju. Oni rade na spasenja tijekom čitave plovidbe. Nekima smetaju grešnici. Izbacili bi ih. To su oni koji drugačije misle, govore, rade. Ima i onih koji su tijekom plovidbe zagledani u Krista i uza sve poteškoće svaganom su im slični. Mogu trpjeti i Judu pored sebe.

Crkvu vodi Duh Sveti. On ju čini vječnim darom za sebe. On blista u svakoj duši koja Kristovim putem kroči k Ocu. On je vođa na putu. Taj put svaki ostvaruje u svom daru i na sebi svojstven način. To su udovi tijela kojemu je glava Krist. Tako sv. Pavao tješi Korintsku Crkvu koja je na tom polju imala poteškoću. Crkva je tijelo kojemu su udovi krštenici, koji nisu isti ni jednaki, a glava je Krist.

Evo jedne zgode iz VI stoljeća Crkve. Stari, iskusni redovnik trebao je svom mladom učeniku obrazložiti nužnost Crkve. Odveo ga je na morskou obalu gdje su na lađe ukrcavale velike blokove kamenja. Natovarene nađe plovile su k određenim lukama. Starac je uzeo među prste sitno zrnce pjeska i spustio nad vodi. Potonulo je na dno. Pitao je mladića zašto je sićušno zrnce pjeska potonulo, a veliki blokovi kamenja ne tonu?! Mladić je, smijući se, odgovorio kako je to sasvim jasno, jer je kamenje u lađi. Ono što je u lađi ne tone. Tone onaj koji iskače iz lađe. „Izvan Crkve nema spasenja“, poručuju nam oci rane Crkve.

Crkva kroči, plovi putem spasenja ka cilju. Cilj će biti onda kada sve bude podloženo Bogu Ocu: „Tada će se i on sam, Sin, podložiti onomu, koji je njemu sve podložio da Bog bude sve u svemu.“ Dakle, Krist i Crkva jedno su tijelo, ne može opstati glava bez tijela, a niti tijelo bez glave.

Nesretno misle i naučavaju oni koji bi htjeli biti s Krstom bez Crkve. Takvih pokušaja ima od početka Crkve, ali odmah se javlja i navedeni odgovor da nema spasenja izvan Crkve.

Uskrsnuli Krist putuje s nama i hrabri nas: „I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta!“ Putujući s njime nevidljivim i s braćom u vjeri vidljivima, njemu omogućujemo da nas oblikuje kako bismo postali njemu slični, da on u nama prepozna sebe i da braća na putu života u nama prepoznaju njega. Dakle, što nam je činiti? Njega slušati, njemu vjerovati, njega navješčivati svakom stvorenju, služeći mu u njegovim najmanjima. Tako ćemo ispuniti zakon Kristov. Ispunjeni Kristovim Duhom uskliknimo s apostolom Petrom: „Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!

Isus im reče: „Nebojte se! Idite javite mojoj braći!“ Recimo ovo jedni drugima kao uskrsnu čestitku. Uskrsnuli ostaje s nama do svršetka svijeta, u svojoj Crvki.

o. Vjenceslav Mihetec, karmelićanin

SVOJE 'BOGATSTVO'

MIJENJAM ISUSOVIM

»Dok je Isus izlazio na put, dotrči netko, klekne pred njega, pa ga upita: "Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim život vječni?" Isus mu reče: "Što me zoveš dobrim? Nitko nije dobar do li Bog jedini! Zapovijedi znadeš: Ne ubij! Ne čini preljuba! Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Ne otmi! Poštuj oca svoga i majku!" On mu odgovori: "Učitelju, sve sam to čuvaod svoje mladosti." Isus ga na to pogleda, zavoli ga i rekne mu: "Jedno ti nedostaje! Idi i što imaš, prodaj i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dodji i idi za mnom." On se na tu riječ smrkne i ode žalostan, jer imaše velik imetak. Isus zaokruži pogledom pa će svojim učenicima: "Kako li će tesko imućnici u kraljevstvo Božje!" Učenici ostadoše zapanjeni tim njegovim riječima. Zato im Isus ponovi: "Djeco, kako je teško u kraljevstvo Božje! Lakše je devi kroz ušice iglene, nego bogatašu u kraljevstvo Božje." Oni se još većma snebivahu te će jedan drugome: "Pa, tko se onda može spasiti?" Isus upre u njih pogled i reče: "Ljudima je nemoguće, ali ne Bogu! Ta Bogu je sve moguće!"« (Mk 10,17-28).

U ovom odlomku Evanđelja vidim sebe sličnoga tomu čovjeku koji je dotrčao Isusu. Svoj dolazak pred Njega smatram da je bio onda kada sam došao tražiti pomoć od Zajednice. Baš kao što je to tražio od nepoznatog čovjeku iz gornjeg dijela Evanđelja, i mene Gospodin poziva na potpuno predanje Njemu. Kroz svoju mladost i vrijeme drogiranja sticao sam 'bogatstva' u vidu laži, krivog ponosa, egoizma, oholosti, krađa, otmica... U tome sam bio jako bogat! To 'bogatstvo' se umnažalo svakodnevnim vježbanjem u tim negativnostima, ali i kroz uvjeravanje sebe da je tako živjeti jedino moguće u današnje vrijeme.

Taj nepoznati čovjek iz dijela Evanđelja očito je bio u velikoj nevolji sa životom kada je dotrčao Isusu i klečeći molio za pomoć. Imao je sve, a ipak nije bio sretan. Mogu reći da sam i ja takav bio. Imao sam sve u životu, bio sam prihvaćen u društvu, mangup pred curama... Praznina života dovela me do droge, a ona do 'bogatstva' problema. Ušao sam u Zajednicu. Duhovno se izgrađujući, tražio sam od Isusa pomoć. No, nisam se odmah mogao odreći svojih krivih 'bogatstava', nisam prihvatao Kristovu

ljubav, pa sam nakon nekog vremena i napustio Zajednicu. Gospodin mi je to tolerirao, pa mi je dopustio da podem putem koji sam odabradio. Već po napuštanju Zajednice bio sam gotovo svjestan da ću opet pasti u problem droge, ali sam ustrajao u svojoj odluci. Isus je to isto znao, pa me je čekao - i to u Zajednici. To sam shvatio kad sam se u nju vratio. Ujedno, po povratku sam shvatio da se moram odreći svoga 'bogatstva' (požude tijela, krivog ponosa, laži...), te prihvati Njegovo bogatstvo, prihvati Njegovu volju kako bi bio istinski sretan. Njegova volja za mene sada je da prihvatom pravila Zajednice. Kad sam ih u potpunosti prihvatio shvatio sam da je to život po dobru. Kako nije lako 'preko noći' ostaviti svoje prijašnje krive stavove života, nije lako odreći se svojih 'bogatstava', u potpunosti razumijem Isusov komentar da će imućnici teško u kraljevstvo Božje! Svaki put kada reagiram preponosno ili egoistično, po potištenosti i neispunjenošti, uviđam da se teško ostavljam svojih 'bogatstava'. To mi stvara pritisak. Nasuprot tomu, svaki puta kada sam uspio pobijediti svoj ponos, svoje požude, osjećao sam se puno sretnije i ispunjenije kao nikada u svom životu! Zanimljivo je da sam tu radost osjetio u malim stvarima koje sam do prije nekog vremena smatrao neznatnim. Vjera u Boga mi pomaže, daje savjete i snage prepoznati i prebroditi situacije koje me unesrećuju. Često su to savjeti koji se protive mome nekadašnjem načinu razmišljanja, pa doživljavam veliki teret. Snage i milosti dobijem u drugim Gospodinovim riječima: "Dodatak meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam blaga i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako" (Mt 11, 28-30). Osjećam da ću i ja po milosti Božjoj izbjegći svaku svoju teškoću dok se odričem svojih navezanosti, svojih 'bogatstava'. Gospodin me svaki puta krijepi i daje mi snage osjećati se ispunjeno i radosno, jer me je On priveo pravim vrijednostima, pravome bogatstvu koje rađa ljubav i smisao života.

Miroslav Pavlović

KAKO POMOĆI ZAJEDNICI?

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana, dobrovorna je ustanova i nema stalnih izvora prihoda. Svi koji žele svoju pomoć pružiti Zajednici Hosana to mogu učiniti putem računa Zajednice, kojega ona ima otvorena u NLB banci, na broj:

310-174239-35 (dinarski tekući račun)

00-708-0200340.2 (devizni tekući račun)

IBAN: RS35310007080200340264 (obavezno navesti)

usmjeriti sredstva na: "donacija Zajednici HOSANA"

Account with instruction:

NLB BANKA A.D. BEOGRAD; Bulaver Mihajla Pupina 165v; 11070 Novi Beograd, SERBIA;

Swift Code: CONARS22

Beneficiary customer: IBAN International bank account number/

RS35310007080200340264/

Adresa:

Zajednica "Hosana"
Beogradski put 436
24224 Stari Žednik
Vojvodina-Srbija
www.hosana.rs
zhosana@yahoo.com

PIB: 105153452

matični broj: 08870358

kontakti:

- voditelj: +381/64-9841-678
- svećenik: +381/64-4616-394
- suradnik: +381/63-546-026
- roditelj: +381/64-6550-015

ŠTO JE POTREBNO ZA ULAZAK U ZAJEDNICU?

Prije ulaska u Zajednicu potrebno je napraviti sljedeće:

- obaviti informativni razgovor sa upraviteljem ili voditeljem Zajednice;
- popuniti Pristupnicu Zajednice;
- donijeti test za testiranje na opijate, jer se u Zajednicu ne može ući dok je ovisnik na testu pozitivan;
- uraditi radne dane od 5 do 7 dana – riječ je o razdoblju koje svaki budući štićenik treba iz razloga da se uoči volja za promjenom u momka i njegove teškoće. Tada Upravni odbor procjenjuje je li mu je u stanju pomoći ili ne. Radni dani se obavljaju u zajedništvu s barem jednim od roditelja i traje od jutra do navečer;

Potrebni dokumenti:

- osobna iskaznica;
- zdravstvena iskaznica;
- jedna fotografija osobe koja ulazi u Zajednicu (formata 3x4 cm);

Zdravstvene prevencije ili uvjeti:

- kompletna analiza krvi sa urađenim testovima na HIV, HBV i HCV;
- popraviti zube;
- priložiti potvrdu osobnog liječnika da je osoba ovisnik;
- priložiti potvrdu liječnika ako osoba boluje od neke zarazne, psihičke ili neke druge bolesti;

Ostalo:

- donijeti radnu odjeću i obuću;
- donijeti svečanu odjeću;
- donijeti potrepštine za osobnu higijenu;
- ako je kršten, donijeti potvrdu o krštenju.

**Ako mi sve možemo,
Bog nam nije potreban!**

o. Vjenceslav Mihetec

mag. in. 07